

SETMANA TRÀGICA DE 1909 : JORNADES DE REFLEXIÓ I DEBAT.

MANIFEST FINAL.

En apropar-se el centenari dels esdeveniments de la Setmana Tràgica, escaiguda a les darreries del mes de juliol de 1909, persones compromeses en col·lectius de la ciutat amb tres tradicions diferents: "Cristianisme segle XXI", el moviment llibertari i l'Associació Taghrast Espai Amazic, decidiren organitzar unes jornades de reflexió i debat a l'entorn d'aquells fets que es succeïren fa cent anys a la ciutat de Barcelona però que tingueren també a Mataró la seva pròpia repercussió.

Els actes esmentats consistiren en :

- 1) Una conferència col·loqui, amb el títol "Anticlericalisme i Setmana Tràgica", que va tenir lloc al Centre Cívic del Pla d' en Boet i que anà a càrrec del sacerdot i historiador Dr. Casimir Martí.
- 2) Una segona conferència, "La guerra del Rif, arrossegant drames" donada per Abdessalam Bouteyeb, professor de la Universitat Moulay Ismael de Meknés, celebrada a la Sala d' Actes de Can Palauet, i que finalitzà amb una actuació musical del grup Twattoun, a la plaça de l'Ajuntament .
- 3) Una tercera xerrada col·loqui "Cercant un món nou darrere les flames : La revolta popular contra la guerra colonial" que es va fer també al Centre Cívic del Pla d' en Boet i que anà a càrrec de l' historiador Just Casas, del Centre d'Estudis Llibertaris Francesc Sàbat, professor de la UA, i finalment
- 4) Un debat col·lectiu, amb la participació de Joan Giménez, historiador; de M. Àngels Rodríguez, de la Fundació Salvador Seguí i d'Asmaa Aouattah, del Grup d'Estudis Amazics de l'Observatori Català de la Llengua Amaziga, que tancà el programa d' actes, a la mateixa Sala d'Actes de Can Palauet, de Mataró.

Una vegada realitzats els actes i després d' haver reflexionat degudament en el tema, els organitzadors del programa volem treure a la llum pública i donar a conèixer tota una sèrie de conclusions al respecte :

A) Els fets de la denominada Setmana Tràgica de 1909, s' han d' inscriure en el marc general del colonialisme imperialista llavors imperant, exercit des de temps reculats per les potències mundials que s' havien proposat dominar diferents pobles. En aquesta línia, l' Estat Espanyol dominà una bona part de territori amazic del Rif a fi i efecte d' extreure' n les riqueses requerides pels interessos capitalistes del moment.

Des de les diferents posicions que representem, els col·lectius organitzadors d' aquestes jornades, volem manifestar amb contundència que cap poble té dret de situar-se pel damunt de cap altre i que els homes i dones de les diferents civilitzacions o cultures s' han d'ubicar en peu d' igualtat i de respecte mutu. Les reserves naturals del Planeta han d' estar al servei de la

humanitat sencera i el progrés dels pobles ha de ser harmònic i respectuós amb tot i amb tothom.

Per aquests motius entenem que els pobles dominants tenen un veritable "deute històric" amb les zones i els pobles explotats, que hauria de ser reconegut sense pal·liatius, com a compensació a una política general perversa, d' explotació i de domini, iniciada fa segles, i que prossegueix als nostres dies amb noves formes neocolonials, més sibil·lines però igualment pèrfides. Avui els països de l' hemisferi Nord es continuen enriquint en detriment dels països del Sud, molts d' ells ancorats en el subdesenvolupament i en la misèria.

L'Estat espanyol hauria de reconèixer les barbaritats que ha comès al Rif, sobretot a partir del 1921, fent ús de les armes químiques prohibides internacionalment i que provocaren desastres humans i ambientals irreparables. El reconeixent ha de comportar una compensació d'aquests anys a través de l'ajut al desenvolupament econòmic i ambiental de la zona entre altres.

B) Al mateix temps, les classes populars en general i la classe obrera en particular patien severament les conseqüències del desenvolupament de la industrialització capitalista que havia provocat entre altres coses una creixent polarització social i un injust repartiment de la riquesa.

En aquest marc històric, econòmic, social, polític i cultural, no és d' estranyar que hi hagués una resposta contundent per part de gent treballadora (a Catalunya bàsicament anticentralista, lliurepensadora, racionalista i laica) i que es produïssin aldarulls, actes de violència, barricades, incendis i cremes d' edificis religiosos, etc... per a protestar enèrgicament contra les mobilitzacions militars al Rif (nord del Marroc) i contra un sistema de reclutament injust que eximia del servei militar els fills dels rics i poderosos. Actes de protesta, de força, en essència rebutjables, però que s' expliquen fàcilment si es té en compte a més les dures condicions de vida de la classe obrera d'aquell moment.

En aquest estat de coses, l' Església jeràrquica institucional era un dels poders fàctics a combatre, ja que –llevat d' honorables excepcions- es considerava situada al costat dels privilegiats, amb una gran influència ideològica i social en temes com l' educació en general i les escoles en particular.

Els brots d' anticlericalisme eren doncs una resposta a aquest rol predominant de la mateixa Església, al clericalisme existent i a la mateixa confessionalitat de l' Estat. També a una Església amb grans dosis de paternalisme i a una forma d' entendre la Religió allunyada d' un veritable missatge alliberador i d' un compromís radical en aquest món concret, a favor dels més pobres i senzills.

C) Entre els col·lectius organitzadors dels actes, hi ha –per una banda- un absolut refús de les causes que provoquen sofriment, angoixa i violència. Un profund clam contra la guerra, contra l' explotació de la persona, contra la discriminació i contra aquesta forma d' "assassinat legal" que és la denominada "pena de mort" vigent encara en molts països del món i que s'aplicà –cal recordar-ho- a cinc dels acusats de dirigir la revolta d' aquell 1909.

Un segle després constatem que, malgrat el progrés tecnològic, algunes millores en les condicions de vida i un cert desenvolupament de les formes democràtiques de participació

política i social, encara avui la nostra societat és travessada per doloroses i sagnants diferències entre uns grups socials que malbaraten els recursos i la riquesa mentre amplis sectors de la població es veuen obligats a viure en els límits de la subsistència i, fins i tot, de la marginació social.

Considerem que fins que no s'assoleixi una societat basada en els principis de justícia, equitat i dignitat de la persona, no serà possible evitar definitivament que altre cop, com ara fa 100 anys, puguin reproduir-se en la nostra societat nous esclats de ràbia i violència.

I, per una altra banda, hi ha entre nosaltres la profunda creença en una idea d' ésser humà com a ésser de múltiples propostes creatives i alliberadores i, en conseqüència, com a element clau en la construcció d' un món més digne, on puguin viure i realitzar-se de manera plena, tots els éssers vius.

Ens sentim plenament satisfets d' haver organitzat aquests actes. L' actualitat anirà deparant sens dubte altres propostes concretes d' actuació a les que s' hi poden anar afegint en un futur altres entitats o plataformes que bonament ho desitgin.

Ens uneix el compromís consensuat de treballar per un món més just, davant d' aquells que s'entesten en mantenir un sistema que incentiva explotació, injustícies i, en definitiva, destrucció i guerra.

Mataró, març de 2010